

Птах уночі забивається до кімнати,  
хоче вирватись, ріже повітря крилами,  
не знаходить виходу, не дає себе упіймати,  
сторожко завмирає, зібравшись із силами.

Я говорю: ну що ти, послухай, спинися,  
не бийся так лунко серед густої темряви,  
ця ніч стоїть, наче важка пшениця,  
відбиваючись у тобі голосами і нервами.

Ця ніч може бути довгою і мовчазною,  
вона може ділитися з нами надіями й шансами.  
Але якщо ти вже тут, якщо ти далі зі мною,  
лишайся доти, доки можеш лишатися.

І хай ця ніч ранить тебе і черкає,  
і хай дотики її видаються тобі неприйнятними.  
Лишайся, навіть коли тебе хтось чекає,  
лишайся, навіть коли я тебе не спинятиму.

Якими шрамами тебе дивувати, якими стигмами?  
Якими тримати словами та вчинками?  
Ти ж знаєш, що насправді нікого не можна втримати,  
і що всі мої вікна насправді завжди відчинені.

Які можуть бути образи і які можуть бути скарги?  
Ти ж знаєш, що я ні про що тебе не проситиму.  
Найбільше мені б хотілося тебе не відпускати,  
найменше б мені хотілося тримати тебе тут силою.

Я просто й далі буду відчувати тебе уночі,  
згадуючи все із часом, забуваючи все із віком,  
слухаючи і говорячи, тонучи й пливучи,

затамувавши подих,  
не зачиняючи вікон.